

Велику увагу звертають на виховання молоді та підвищення професійного рівня виробничників на Олександрійському авторемонтному заводі. Поруч з досвідченими робітниками тут працює молодь, переймаючи досвід у старших.

Ось уже понад 15 років працює в Інструментальному цеху комуніст Степан Кузьмич Шкуро, кращий раціоналізатор Міністерства автотранспорту УРСР. Як кращого за професією слюсаря-інструментальника шостого розряду нагороджено знаком Президії ВЦРПС «Переможець соціалістичного змагання 1973 року».

А комсомолец Василь Безкровний лише рік тому при-

йшов на підприємство, однак професію встиг опанувати, став спеціалістом третього розряду. Взірцем став Степан Кузьмич для нього, і в день XVII обласної партійної конференції йому є чим гордитися — комсомолец постійним виконанням своїх норм на 110—115 процентів наближається до наставника.

Щоденні будні вимагають спільних зусиль. Не виходить щось у молодого — досвідчений робітник, комуніст, завжди підтримає, допоможе.

Ніх знімає: С. К. ШКУРО допомагає В. БЕЗКРОВНОМУ читати креслення.

Фото М. ПАЛЬЧИКА.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XV
№ 18 (1810).

9 лютого
1974 року
Ціна 2 коп.

ПОНАД чверть століття трудиться шліфувальником на Кіровоградському заводі «Укрсільгосптехніка» Федір Павлович Чорнобривець. За самовіддану працю на благо Батьківщини ветеран удостоєний звання «Почесний робітник заводу». І сьогодні на його будинку прикріплено табличку з цим написом, як визнання його заслуг перед колективом. У нього пройшли хорошу школу трудово-виховання десятки і сотні юнаків і дівчат, він допоміг їм міцно утвердитися у високому званні робітника.

В школі села Кіровоградського району на початку навчального року обов'язково в гості до дітей приходять

бригадир, що у важку годину війни був відважним танкістом, а в мирний час виростив ешелони хліба. Твій вчитель, який виховує в тобі Людину з великої літери... Більшість з них, ти це знаєш, носять біля серця партійний квиток. І за все несуть відповідальність. Щоб країна одержала побільше сівалок, щоб у визначальному році теж виростити кіровоградський мільйон тонн хліба, щоб ти став свідомим будівником комунізму, щоб праця була мирною.

В труді і громадській діяльності, в навчанні і побуті — всюди комуністи являються взірцем для молоді. Їх особистий приклад в соціалістичному змаганні за успішне виконання планів п'ятирічки, ініціатива у використанні резервів підвищення продуктивності праці, в розповсюдженні досвіду має величезне значення для формування гідної зміни робітничого класу і колгоспного селянства.

Це за ініціативою бригади формувальників із заводу «Червона зірка», яку очолює молодий комуніст, делегат XXIV з'їзду КПРС Віталій Гетьманець, ряд комсомольсько-молодіжних бригад підприємства закінчили свої п'ятирічні завдання за три з половиною роки. Це за прикладом колективу тракторної бригади колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, де бригадиром комуніст, лауреат поєми імені Ленінського комсомолу Василь Моторний, йде в області боротьба за високу культуру землеробства.

Керівна роль комуністів області в справі виховання молоді — велика і не оціненна. Добру хліборобську славу здобули всі 63 комсомольсько-молодіжні тракторні бригади Кіровоградщини. Очолюють їх члени КПРС. Серед них ушлякнені хлібороби — молоді комуністи Анатолій Харкавий, Василь Лузанівський, Віктор Галушка, Володимир Сендзюк, Микола Давидов. І в комсомольській роботі — перші керівники і наставники теж комуністи. Після недавньої звітно-виборної кампанії секретарями первинних комсомольських організацій обрано 951 член КПРС. Їх високий моральний авторитет дисциплінує лави членів Спілки, сприяє зміцненню кожної комсомольської організації.

Сьогодні відбудеться XVII обласна партійна конференція. На високу раду, товаришу комсомолец, зберуться комуністи заводів, фабрик, панів, ферм, вузів. І як клятву вимовляєш ти слова: бути вірними помічниками бійців партії Леніна, в усьому йти за комуністами!

ЙДЕМО ЗА КОМУНІСТАМИ

голова колгоспу імені Леніна Микола Володимирович Миркаленко. На зустрічі із старшокласниками розповідає про їхніх батьків, що хліб ростять і дбають про достаток молока і м'яса. Щирі слова досвідченого хлібороба западають в юні серця і проростають вже твердим переконанням продовжити справу дорослих, стати господарем на землі.

В різних краях області живуть комуністи Федір Павлович Чорнобривець і Микола Миркаленко. Перший — робітник, другий — хлібороб. Але в їх житті і вчинках багато спільного. Бажання в свою працю внести частку серця, висока відповідальність за загальну справу, справжня батьківська турбота про нас — молодих. Ці риси ми бачимо у кожного вірного справі Леніна члена партії. І вони викликають у комсомольців почуття гордості і глибокої поваги, бажання в усьому наслідувати комуністів.

Ти заступаєш до верстата, сідаєш за кермо трактора, за парту, юний друже. Глянь уважно, хто тобі дає останні настанови перед робочим днем в цеху, в тракторній бригаді, в аудиторії? Твій майстер з посрібленими скронями. Твій

За рахунок впровадження нових у виробництво винаходів і раціоналізаторських пропозицій було заощаджено близько 1000 карбованців. Пристрій для рубки деталей визначених розмірів із сортової сталі, розроблений і впроваджений у виробництво молодим ковалем С. Гупалом, редактором ступін трактора Т-74 (автор А. Гетьман), кращі раціоналізатори молодих умільців.

В розвитку технічної творчості беруть участь не лише хлопці, а й дівчата. Комсомолка Лідія Орлова подала і впровадила у виробництво раціоналізацію «Пристрій для штампування чашок кріплення

РАЦІОНАЛІЗАТОРИ-ВІЗНАЧАЛЬНОМУ

Виконання планів п'ятирічки вимагає від усіх трудівників села творчих пошуків, трудових звершень. Добре усвідомили це молоді раціоналізатори Олександрівського районного об'єднання «Сільгосптехніка».

ня двигунів і кабіні автомобілів, що дало можливість зекономити близько 300 карбованців.

Секрет успіху — тісний, постійний зв'язок комітету комсомолу і ради ВТБР, які спільно розробляють усі заходи, що сприяють розвитку технічної творчості. Допомагає молоді і голова ради ВТБР — досвідчений раціоналізатор Іван Терентійович Куценко. Над молодими раціоналізаторами взяли шефство спеціалі-

ти: токар центральної майстерні В. Козаченко, слюсар В. Шалько.

Зробити кожен день четвертого визначального року ударним — під таким девізом трудяться нині молоді раціоналізатори і винахідники підприємства. Їхні зусилля направлені на те, щоб підвищувати продуктивність праці, вишукувати резерви.

А. КОЛОДЯЖНИЙ,
інженер.

У ІНІЦІАТОРІВ ЗМАГАННЯ

ЩОДЕННО — ПО-УДАРНОМУ

Колектив нашої комсомольсько-молодіжної бригади, де бригадиром комуніст І. Я. Іванов, достроково виконав підвищені соціалістичні зобов'язання, взяті на 1973 рік. В числі комсомольсько-молодіжних колективів області ми виступили ініціаторами гідної зустрічі комсомольських з'їздів і 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна.

І вже з перших днів четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки комсомольсько-молодіжні бригади трудяться по-ударному. Інакше й не звикли. До цього нас постійно кличуть пункти підвищених соціалістичних зобов'язань, взятих на 1974 рік. Ось два з них:

— до відкриття XVII з'їзду ВЛКСМ заформувати понад план 50 тисяч дисків;

— у день відкриття з'їзду працювати на зекономлених матеріалах і виконати дві змінні норми виробітку.

Сьогодні немає такого колективу чи окремого виробничника, яких би не схвальновали Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу. Тож і ми дотримуємо свого слова, адже хлопці в бригаді працюють, щодня добиваються виконання норм на 130—150 процентів. А Віктор Кондратенко і Юрій Снісаренко довели цей показник до 186 процентів. Найвищі досягнення товаришів стають зразками в роботі для кожного члена колективу.

І. КРИК,
член комсомольсько-молодіжної бригади формувальників ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка».
м. Кіровоград.

ТРУДОВІ
ЗВЕРШЕННЯ-
З'ЇЗДАМ
КОМСОМОЛУ

СВЯТКОВІ приготування відчувалися скрізь: прикрашалася сцена Будинку культури, зранку в кабінеті голови колгоспу — термінова нарада, на стендах біля правління з'явилися останні результати по надоях молока. Того дня, як сповіщало оголошення, мав відбутися вечір вшанування кращих трудівників колгоспу. І пам'ятним хотілося зробити вечір його організаторам — це відчувалося. Хоч колгосп не з передових в районі, та вагомих результатів таких на полі і фермах добились чи не вперше.

Зернових в минулому році виростили по 34 центнери на площі в 2141 гектар, озимої пшениці — майже по 37 центнерів з гектара площею 120 гектарів. І в тваринництві певний успіх.

За успіхи у Всесоюзному соціалістичному змаганні дев'ять колгоспників нагороджено орденами і медалями, дванадцять — знаком «Переможець соціалістичного змагання 1973 року».

Йшли приготування і в кабінеті заступника голови колгоспу Володимира Даниловича Зубаренка. На столі лежав плакат із акуратно виписаними показниками минулорічних досягнень — ще й фарба не висохла. Двері майже не зачинялися: хто із запитанням, хто за порадою, а то вже й доповіді про зроблене.

— Мені список комсомольців, будь ласка, — звернувся до Володимира Даниловича голова сільради П. П. Бобровський.

Він готувався до виступу і хотів на вечорі назвати кращих юнаків і дівчат. Швидко пробіг очима сторінку і так само швидко повернув аркуш, розчаровано протягнувши:

— Нема кого в приклад ставити.

Присутні сприйняли це спокійно. Ні здивування, ні, бодай, обмовки якої. Як же трапилось, що серед комсомольців «перевелися» ті, про кого говорили: «завзяті, гарячі в роботі»? Не хотілось просто такому вірити. І хоча про стан справ в комсомольській організації колгоспу імені Леніна напередодні розповів у листі до редакції комсомолець Віктор Зацерковний, перші враження всеодно були несподіваними.

«Нема кого в приклад ставити...» І враз силували в пам'яті схвилювані рядки листа: «25 вересня минулого року у нас в клубі відбулися звітно-виборні комсомольські збори. Але після них немає будь-яких зрушень в роботі організації. До цього часу не виконуються рішення зборів. Було заплановано: створити комсомольсько-молодіжні колективи в усіх трьох бригадах, комсомольцям взяти активну участь в художній самодіяльності, відремонтувати підлогу в Богодарівському сільському клубі, придбати футбольну форму і спортивний інвентар. Та слова пішли на вітер».

НА ТАКУ відверту і нерадіву сповідь автор наважився не одразу. Багато передумав і порівняв, поки взявся за перо. «Ранком по радіо розповідали, як живуть і трудяться комсомольці республіки, про їх активність в соціалістичному змаганні. Цього ж дня в «Молодому комунарі» прочитав статтю «Курс — на активність»... А у нас із села молодь «тікає»...

В комсомольській організації колгоспу на звітний період стояло на обліку 33 чоловіки. Із них тільки 12 — механізатори. В трьох тракторних бригадах до того ж працює

КОМІТЕТ, ВІДГУКНИСЯ!...

ЛИСТ ПОКЛИКАВ У ДОРОГУ

близько сорока чоловік молоді віком до 30 років. Словом, є кому змагатися, є між ким організовувати змагання. А ось чи є організатори, які змогли б запалити оту активність, що піднімає бажання, як кажуть, «перестрибнути себе в роботу»? З боку комітету комсомолу, як виявилось, такої ініціативи і ділових пропозицій не було.

— Не гаразд у нас з секретарями, — пояснює заступник голови колгоспу В. Д. Зубаренко.

Історія й справді «не гаразд». На попередніх звітно-виборних зборах секретарем комсомольської організації обрали Олександра Скулімовського. Років кілька тому він вже виконував таке почесно і відповідально доручення і, враховуючи його досвід, йому й надали довіря. Та Олександр, за спеціальністю тракторист, в жнива сіз за кермо і відтоді від секретарювання відмовився. Комсомольська організація з липня і до вересня залишилась без ватажка. На останніх звітно-виборних зборах обрали секретарем комсомольців М. Бондаренка — інструктора по спорту. У нього теж був «досвід» — в 1968 році його обирали на цю ж комсомольську «посаду», а невдовзі він теж відмовився від неї. Друге обрання мало що змінило в ставленні секретаря до своїх комсомольських обов'язків. Від часу виборів пройшло всього єдиний збори, але й ті не з ініціативи комсомольців — вони були суцільні: партійної і комсомольської організації. А потім Миколі вже не було часу

займатися своїми безпосередніми справами. З листопада — він інструктор по спорту, і секретар комсомольської організації, і водій машини, що обслуговує голову колгоспу (офіційний подій на лікарняному). Одночасно виконувати стільки обов'язків — хто не поспішує? І секретар... став сумлінним шофером.

Ось така «ситуація» з секретарями. І результат — комсомольська організація понад півроку фактично не має ватажка. А комітет комсомолу, напрошується питання? В протоколах за весь час зафіксоване... одне засідання.

Вчитуючись в лист В. Зацерковного і знайомлячись з життям колгоспу, розумієш, чому голова сільради не відібрав серед комсомольців гідних наслідування в праці. Є серед спілчак і працівників і ті, що «горять» в роботі. Сам автор листа, наприклад, має найбільший виробіток на трактор за осінь. Отже, просто — відсутня гласність змагання серед комсомольців і молоді. Всього укомплектована одна комсомольсько-молодіжна механізована ланка — єдиний колектив, а можливість створення подібних колективів є в усіх трьох тракторних бригадах, на МТФ № 1. Місний фундамент для розгортання соціалістичного змагання, та, на жаль, покласти перші цеглини нікому.

В Статуті ВЛКСМ записано: «Всесірно зцінювати ряди комсомолу, підвищувати його бойовистість і організованість, суворо дотримуватися комсомольської дисципліни, швидко і точно виконувати доручення комсомольської організації...» Забули про цей непорушний обов'язок члени Спілки колгоспу імені Леніна. Секретарі комсомольської організації не вирадовують довір'я, більш того, самоусуваються від своїх обов'язків. І не несуть за серйозне порушення внутрішньої дисципліни ніякої відповідальності. На очах 32 комсомольців «народжується» ватажок поза справами, і це їх якимось обходить. Напрошується думка, можливо, «обходить» тому, що самі комсомольці не принципово ставляться до тих, кому виявляють своє довір'я, забули про цілощодію критику і самокритику? Лист до редакції — перша серйозна турбота про майбутнє комсомольської організації. Думається, що вона прозвучала не запізно.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Олександрівка—Богодарівка
Добровелічківського району.

А пасажирам не затишно

Незабаром місяць, як нова будова аеровокзалу зустріла своїх перших пасажирів. Приїжджі з захопленням оглядають сучасну споруду з бетону і скла, із зручними м'якими кріслами, світлу і простору. Годі порівнювати її із колишньою. Непогано попрацювали будівельники, потрудилися над інтер'єром оформлювачі. Та, на жаль, не все ще створює хороший настрій у пасажирів. Погода нечасто радує — то дощ, то туман. Тож доводиться пасажирам чекати по кілька годин (а часом і діб) погожої днини. Чекання взагалі — час наростаючої нервовості. А тут ще й деякі дрібниці додають неприємностей. Треба, наприклад, подзвонити у місто, попередити про затримку, а зробити це неможливо — на всій території аеропорту жодного телефону-автомату (хоча кабінети встановлені вже давно). Кіоску з газетами та журналами теж немає. Репродуктори працюють так, що після двох повторень пасажир звертається у довідкове бюро аби їм пояснили, що було сказано. І до буфету теж є зауваження — хотілось би, щоб у продажу були не лише сік, фрукти та зачерствалі пиріжки, а й щось калорійніше. Звичайно, не завжди можна владнати все відразу. Але потурбуватися про необхідні умови треба в першу чергу. Та й часу на це потрібно не так уже й багато, головне — зміла і цітка організація. Сподіваємось, що обласне управління зв'язку, дорресторан та інші відповідні організації налагодять свою роботу так, щоб пасажири не лише милувалися зовнішнім виглядом нової будови, але й могли всі необхідні послуги одержати тут же на місці.

Л. ЛЕЩЕНКО,
м. Кіровоград.

ПРОПОЗУЄ „КИЯНКА“

Нарядне плаття з темносиньої шерсті крою «Кімоно» — п'ятдесятя з початку року модель, освоєна на трикотажній фабриці «Киянка». Серед обнов — шерстяні джемperi, сорочки, брючні костюми, костюми-«трійки» тощо. Спеціалісти підприємства запропонували до виробництва в 1974-му році понад 150 зразків виробів. А всього в нинішньому році трикотажники столиці України відправляють у торговельну мережу республіки більш як 3 мільйони виробів — на 70 тисяч більше, ніж торік.

(РАТАУ).

В КІМНАТІ МУЗЕЮ
ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА
КІРОВОГРАДСЬКОЇ
СШ № 34.

Фото В. КОВПАКА.

ЗАКОН ДЕРЖАВИ—ТВІЙ ЗАКОН

ЮНАК стояв біля кінотеатру, чекав на когось. До нього підійшов працівник відділу внутрішніх справ і попросив показати документи. Хлопець здивовано підвів очі. Мовляв, чого б це? Міліціонер спокійно повторив свою вимогу. Але знову одержав відмову. Тоді його запросили у відділення міліції.

А тут все а'ясувалося протягом кількох хвилин. Хлопець пояснив, що своєю зовнішністю він був схожий на людину, яку розшукували органи внутрішніх справ, і який він показав своє посвідчення на прохання міліціонера — не було б зайвих неприємностей. Не трапилось б їм, коли б юнак знав, що ко-

жен громадянин по першій вимозі працівника відділу внутрішніх справ повинен пред'явити документ, який засвідчує його особу.

Цей факт — не випадковість. А скоріше наслідок недостатньої роботи по правовому вихованню молоді. Бо відсутність у деяких молодих людей необхідного мінімуму правових знань нерідко приводить до неправильної оцінки ними життєвих ситуацій і до небажаних вчинків.

«Закон», як підкреслював Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев у своєму виступі перед виборцями Бауманського виборчого округу

міста Москви — обов'язковий для всіх. Його повинні дотримуватися всі, без винятку, незалежно від стану, чину і рангу».

З цією метою зараз вводиться правовий всеобуч. В школах, училищах, технікумах запроваджені 15—20-годинні програми з питань радянського права. І, треба сказати, ця робота поставлена на рівні — там і правоохоронці середні школи №№ 6, 11, 13, ряд шкіл міста Олександрії вже мають певний досвід у цьому. Вечори

запитань і відповідей, куточки «Правових знань», лекції і бесіди юристів — ось неповний перелік тих заходів, які тут проводяться.

Проте, як вказувалося на недавній нараді директорів шкіл обласного центру, у школах №№ 3, 8, 24 зросла кількість правопорушень серед неповнолітніх. А причиною цього, у великій мірі, є погано поставлена робота по правовій пропаганді і правовому вихованню. У цих школах чекають, коли до них прийдуть юристи і організують якийсь захід чи прочитають лекцію.

Безумовно, працівники суду, юстиції, прокуратури, адюкатури повинні надавати допомогу учбовим закладам, але ж ніяк не підмінити ролей вчителів, вихователів. Во при правовому вихованні молоді увагу слід звертати не тільки на пивчення і роз'яснення закону, а й на пивчення поваги до нього, су-

ворого дотримання всіх його вимог. У молоді важливо виховувати почуття особистої відповідальності за свої вчинки, роз'яснити, що закон діє не лише як меч для покарання, але й стоїть на сторожі інтересів суспільства, інтересів самої ж молоді.

Зараз у нашій області ведеться значна робота по правовій пропаганді серед молоді. З цією метою створені і працюють 53 гуртки по вивченню основ правових знань. В обласному центрі, як і раніше, діє правовий лекторій «Закон Радянської держави — твій закон». Загони «Юних дзержинців», комсомольські оперативні загони, клуби «Щит і меч» — це теж форми правового виховання. Комітетам комсомолу треба подбати, щоб ця робота була невід'ємною від виховної роботи в цілому.

Та все ж, дядечко тоді дав інтерв'ю одній із західнонімецьких газет, де говорив, що його намагалися «розпропагувати».

Зараз, коли фрау Інґеборґ закінчила перекладати, Хорст Ланге поштиво посміхнувся, повільно постукав по футляру фотоапарата перстнем.

— Коли вже зайшла мова про свободу, — сказав він виключно, — думаю не станете заперечувати, що хто-то, а молоді у вас перебуває у певних рамках. А молоді потрібен простір...

— Як? — вигукнула Рената. — Я не вірна? Сміх, та й годі!

— Фройляйн! — взяв її за руку Хорст. — Я маю на увазі, що ти не можеш,

(Продовження. Початок в газеті за 7 лютого).

там. Тут гітлерівці палили книги. Але було й інше — барикади 1848 року, в 1918-у бойовий марш моряків на повалення режиму Гогенцоллернів...

— А основне — сюди приїхав він! — звернувся до нас з дружиною Манфред. Він знав окуляри, протер їх хустинкою і знову повторив цю фразу.

— Я, як і всі, боялась гірше за смерть. Думала — побачу рослинника, лопне серце... — згадала фрау Інґеборґ. В її темних живих очах засяяли теплий, вже колись бачений мною погляд. Зібрана, рухлива, вона нагадувала себе такою, що була в сорок п'ятому. Сміявся їй було? Невно, менше, ніж сьогодні Ренаті.

Проте, слово честі, вже під час першої зустрічі розуміли, що не кришаву пошту, не смерть принесли ви нам. Пам'ятаєте, — звернувшись до моєї дружини, — як ви допомогли. Взяли з моєї тремтливих рук дитину, заспокоїли. Манфред увесь час плакав, і ви зразу ж розуміли, чому. Пам'ятаєте?

Я пам'ятав — тоді побачив в очах незнайомої німецької жінки надію. Я все пам'ятав, але ж запитували мою жінку.

— Ні... — Широ відказала вона. — Цього не пам'ятаю. У нас тоді, знаєте, скільки турбот було...

— А ви, бігте, згадайте, розкажіть, — попросила Рената.

Що ж. Я давно хотів, щоб відбулась ця розмова...

Після того, як генерал Пласков виїшов, у бліндажі ще деякий час чухлось: «У Варшаві зустрінемось!» На це чекали давно. Ваажалося, що полк, який розташувався у глибокому тилу, перебуває на відпочинку. Проте, це був досить своєрідний «відпочинок». На сон випадало не більше п'яти, чотирьох, а то і трьох годин на добу. Навчалися удень і вночі, на лісовій піщаній місцині. Засвоювали прийоми атак і взаємодії піхоти, танків, артилерії і авіації. Особлива увага надавалась спеціальностям. Зернов аж здивувався: скільки з'явилося нових спеціалістів! Усі вони були підвищені у військовому званні: третій клас — молодший сержант, другий — сержант, а ті, хто мав клас перший, нашіли на новенькі погоони відзнаку буквою «Т». Старшина!

Окрім занять в глибокому тилу, підлітків і вояків приїздили на передній край. Годинами, а то й цілодобово, обдумували майбутні дії до дрібниць. Одержавши наперед наступу, кожен солдат вивчав його до останнього кілка загороли.

Заговорили про те, що незабаром адяться збільшити уся Польщу. Зернов слухав і думав, як

за Варшавою, за перетинним кордоном з Німеччиною, де у рабстві його сестричка Ліда, настане час справедливої відплати. Він уже знав, що батька закатували в німецькому концетраційному таборі. Даремно учора на комсомольських зборах товариші не зрозуміли його і не підтримали. Він переконаний: фашисти зробили злочинною істоту націю. Отже, нація і повинна відповідати!

Дивно йому було і те, що замполіт полку майор Астахов теж на зборах виступив проти нього, Зернова, хоч останній, здавалось, був улюбленцем майора.

— Як, «старина», до Варшави вистачить? — запитував хтось молоденького солдата, що складав колушки з дротом ближче до виходу. Вперше бойові порядки батареї не розтягнуто на п'ять-сім, а то і десять кілометрів, а всі гармати й-пункт спостереження розмістились на маленькій ділянці землі поруч одне з одним. З початком артіпідготовки гармати вдарять по цілях, на які вже наведено стволи. Прямою наводкою. А вже потім, підтримуючи вогненний вал, перенесуть вогонь в глибину оборони противника, коли підуть вперед піхота і танки.

Було вже п'ять годин,

але не чулось розмов про сніданок. Невже наступ не сьогодні? Та ось капітан шкороход негolosно наказав:

— Усім розійтись по місцях. Чекайте команди!

Швидко почали застіпати тузінки, гачки шинселів, згінювати окуляри. У Зернова, як у Тайґіних і Кравченка — темні комбінезони. Вийшовши з бліндажа, вони раптом зупинились. Довелось з колючими постійно з запаленими очима. А вже потім побачили замасковані в укриттях гармати і викладені на пожевий великі, майже у зріст людини, снаряди. Здаду, від схованої у темряві місці, віяло холодом; спереду, на німецькій передній, до якої було менше, ніж п'ятсот метрів, потяглись дотори у небо іскри ракет. Потім вона засіяла зеленим погнем і, описавши дугу, почала спускатись. Мовчаві порохи кулеметів, і танкісти пішли на понині зріст. Виявилось, що у вибілку, яким дві години тому галив сніговий, зараз поно артілеристів і мінометників. А танк хлюпав — у оточенні «Іванів Івановичів» — великих, у рейковій укладці, реактивних мін. Так швидко усе истиновало!

В танку залишалися капітан Війська Польського Едик Кнись. Йому, як і Зернову, належало коректувати вогонь своєї артилерії. Сюди ж завітав і майор Астахов. «Як завжди перед наступом» — подумав Зернов.

(Далі буде).

Як ви відпочиваєте?

Під цим листом десять підписів молодих колгоспників села Сметанівки Онурівського району.

«Вже п'ятий рік наш колгосп зобов'язується розпочати будівництво нового клубу. Але все це тільки в плані. Старий клуб вже мало придатний для того, щоб бути «огнищем культури». Люди сидять і дивляться то на екран, то на стелю, бо не виключено, що остання впаде їм на голову».

Треба сказати, що таких листів у редакцію приходять небагато. В більшості сіл області збудовано хороші будинки культури чи клуби. Пошта приносить значно більше скарг на погану організацію відпочинку молоді, на невміння працівників культури та комсомольських активістів влаштувати дозвілля молоді.

Ось, наприклад, рядки з листа від молоді села Грушки Ульяновського району: «Трудівників нашого села можуть порадувати в клубі виступи художньої самодіяльності лише... школи та дитсад-

розівського і Бандурівського вуглерозрізів».

Звичайно, краще було б, якби раптом вприсучасний будинок культури, якби раптом з'явилися ідеальні умови для відпочинку, якби раптом... Але не все зразу робиться, як кажуть. Отже, давайте розраховувати на реальне. Це, по-друге.

І по-третє: «Провести вільний час так, як би нам хотілося...» А як хотілось б? З листа випливає, що хотілись б танці. Назряд чи автор вважає, що танці — це значно краще, ніж тематичні вечори та вечори відпочинку, які влаштовують комітет комсомолу Морозівського вуглерозрізу. Мабузь, йдеться про урізноманітнення дозвілля, і за згадайте: чи часто ви підходили до секретаря комітету комсомолу вуглерозрізу Василя Окушова чи до когось з членів комітету з своїми конкретними і, головне, цікавими пропозиціями? Втім, якщо танці — єдина мета, то чи варто й підходити?

А янаєм комітету така допомога краще необхідна. І тут варто повести розмову про активність у цій важливій комсомольській справі — відпочинку. Бо якби молоді люди зібрались на комсомольські збори і порозділись, ви-зачинили, склали реальні плани, якби кожен сам брав активну участь у вечорі, диспуті чи в будь-якому іншому заході, то, можливо, зникла б необхідність писати такого листа.

АЛЕ що таке активність? Можна критикувати комітет за бездіяльність, залишаючись байдужим, а можна по-стійно думати, що б запропонувати цікавого? Мені довелося бути свідком звітно-виборних зборів в одній з цехових організацій Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, де кожен з виступаючих, аналізуючи виконання свого доручення, обов'язково повертався до теми відпочинку, виступав зі своїми пропозиціями.

Звичайно, активність... бойовість самі не приходять. Розвинути їх у кожного юнака і дівчини — завдання комітету комсомолу. А хіба не буває інколи, що член комітету, який відповідає за культурно-спортивну, наодинці ламає голову: «Ну що б таке організувати цікаве?». І коли комітет затверджує план роботи, пункти якого народжені в головах кількох активістів, то можна відразу сказати, що більшість з них віділюватиметься в життя з великими труднощами. Більше того, такі методи роботи комітету комсомолу виховують у молодих людей споживче ставлення до важливих комсомольських справ: «У нас нудно. І куди секретар дивитись?». Найліпшим стилем роботи комітету комсомолу в цьому напрямку і є, мабузь, стимулювання до активності кожного.

Повертаючись до справ у Пантаївці, зауважимо, що комітету комсомолу Морозівського і Бандурівського вуглерозрізів є на кого спертись. В селищі — десятки активістів, що трудяться на вуглерозрізах, на залізницях, в установах. Та й писав листа до редакції хтось, стурбований проблемами дозвілля. А цьому, безумовно, передували розмови з друзями, знайомими. Отже, шукайте їх, не байдужі!

М. БІДЕНКО.

СУКНЯ ДЛЯ СІГОВОЇ КОРОЛЕВИ

Майже два місяці тривав оголошений Світловодською міською бібліотекою для дітей конкурс на краще виготовлення саморобок. Витвори мали бути зробленими за мотивами улюблених творів.

Чимало піонерів включилися в конкурс. Їх зацікавила тема і можливість спробувати свої сили у відтворенні казкових образів та книжкових епізодів у малюнках, вишивках, випіканні по дереву. Кожного дня до бібліотеки за порадою зверталися хлопчики й дівчатка.

Діти приносили з собою вже частково зроблені предмети. І тоді, пояснюючи свою саморобку, розповідали про улюблені книжки. Ось біла малюнка шестикласника середньої школи № 3 Сергія Шербана за «Язвас розмова про книгу Чалого «Мандри Закарпаття». Приніс показати серію випалених на дереві ілюстрацій до казки Л. Толстого «Три ведмеді» учень 8-го класу школи-інтернату № 1 Анатолій Туз. А п'ятикласниця Валя Мірошник та учениця 4-го класу середньої школи № 2

Людмила Меделан дуже люблять казки Андерсена. Вали вважала сукню Сігіву королеви, а Людмила намаювала Дюймовочку у дивовижній квітці...

Під час бесід з юними читачами бібліотекар, комсомолка Світлана Олійник ставить перед собою мету — розширити коло книг, які читаються дітьми, домогтись розвитку естетичних смаків учнів.

Журі конкурсу, до складу якого увійшли вчитель малювання СШ № 3 Е. К. Деманський, вчителька цієї ж школи З. В. Казанова та інші, ретельно оглянули організовану бібліотекою виставку «Своїми руками», підвели підсумки змагання. Дітвори зібралось багато. І не лише учасників конкурсу. Завідувача бібліотекою М. А. Татаринцева відзначила, що конкурс привернув увагу не тільки юних умільців-читачів, а й їх батьків та вчителів.

Кращими саморобками стали виппані з фанери силуети за мотивами казок братів Грімм та за книгою «Мандри Гулівера», виконані п'ятикласником середньої школи № 2 Юрою Куряковим. Серед переможців — учні четвертого класу школи № 3 Андрій Гаусман і Андрій Горбатий, восьмикласник Сергій Ткачов, учениця школи № 6 Лариса Берман, четвертокласниця СШ № 1 Тамара Довга та ін.

Конкурси дитячої майстерності, які організовують працівники дитячої бібліотеки Світловодська, не лише допомагають розвивати у дітей образне мислення, а й привчають її до копіткої творчої праці.

І. КАРАНТ,
наш позаштатний кореспондент.
М. Світловодська.

ЧОМУ СУМНО НА ДОЗВІЛЛІ?

ОГЛЯД ПОШТИ

ка. Завідувач клубом Т. Ю. Руденко та художнього керівника В. Л. Христіча у святкові дні не побачити на робочому місці.

У перший день нового року настрій усіх, хто прийшов до закладу культури, був згаслий. Чекали ми, чекали, коли з'явиться завідувач або художній керівник, та й не дочекались. Довелося розійтись і відпочивати «індивідуально»...

Коментарі, як кажуть, зайві. Редакція сподівається, що Ульяновський райком комсомолу та районний відділ культури найближчим часом розберуться в проблемах відпочинку у Грушці і допоможуть молоді.

Під листом з Грушки — пісім підписів. Лист же, надісланий нам з Пантаївки Олександрівського району не має жодного. Просто «Молодь селища». І все ж він заслуговує на те, щоб навести його майже повністю:

«Шановна редакціє! Цього листа вам пише молоді Пантаївки».

Нам би дуже хотілося, щоб хоч один раз на тиждень в селищі були танці. У нас є естрадний ансамбль, є кому співати, але немає приміщення, де можна було б організувати їх. Ми неодноразово звертались за допомогою до місцевих органів, але все кіналось обіцянками.

Молодь селища».

Перше, що хотілося б зауважити товаришу, який виступає від імені молоді Пантаївки: крім кінотеатру (чудового, до речі, кінотеатру, не в кожному районі такі), є ще й досить просторі приміщення червоних кутків управління Мо-

Хоч лист і не було надруковано

Група учнів Кіровоградського технікуму сільськогосподарського машинобудування поскаржилась в редакцію на те, що в магазині № 6 Кіровоградського міськкооперту 10 грудня минулого року по завищеній ціні продавалась ковбаса.

З цим листом ми звернулися до директора міськкооперту облспоживспілки тов. Рябоконя. Невдовзі одержали відповідь, де говорилося, що факти, наведені в листі правильні. Продавця магазину № 6 О. І. Злобіну за порушення правил торгівлі — продажу ковбаси по завищеній ціні — понижено в посаді строком на три місяці.

Факт, наведений в листі, обговорювався на нараді завідуючих магазинами.

ДЛЯ ВАС, ДІВЧАТА

Прогнози, які давали болгарські модельєри на зиму 1974 року, виправдались. Особливою популярністю серед жінок користуються швейні вироби із смутку.

Фото «Софія-Пресс».

ВУЛИЦЯ ЖУРЛИВОЇ, 57

САМЕ так: колишня Фонтанна здобула собі нове ім'я. Ім'я жінки, яка близько двох десятиліть велінням серця та волею обставин була міцно прив'язана до цього тихого, багатом пам'ятного будиночка. Минуло всього кілька років, як він осиротів, полишивши терпке відчуття смутку у серцях тих, хто добре знав її, непорушну мовчазну господарню з напрохоту молодими, кольору погожого літнього неба очима. Гомонимо з сестрою покійної поетеси Катерини Костівної. Ми давно домовилися з нею про цю зустріч, та все якось не випадало. І ось, нарешті, цей вечір, вечір заохлюючої мандрівки в незабутнє минуле. Тут майже нічого не змінилось, хіба що зникло крісло-коляска Олени Костівної та поглиблялася тиша довкола ліжка, де стільки літ у поєднанні з певніковою хворобою висікала поетеса іскри поетичного вогню з твердого кремня своєї мужності.

Її інтереси визначилися дуже рано. Її виразлива художня натура шукала сого вияву не тільки в піснях, музиці, до якої відчувала непоборний потяг, а й у слові конкретному, поетичному. «Чого хоч — сама не знаю» — напише, вона у своїй безжурній десь літ, захмівшись від звуку і барв життя. Дівчинка ще зовсім не усвідомлює усієї його складності. Цілком природно — це розуміння прийде згодом.

Тринадцятилітній авторці випало велике щастя не тільки бачити, а й розмовляти з Лесею Українкою. Несподівано, з душевним трепетом простягнула вона геніальному творчості «Неофітів» та «Лісові пісні» свої гімназистські зошити. Леся Українка зустріла юну гостю привітно, але в оцінках її, у тій відвертості, з якою вона вказувала на хибні щойно прочитані вірші, не було й тіні поблажливості. І як боляче стиснулося дитяче серце, коли невдовзі труна з тілом безстрашної дочки Прометея у супроводі траурного кортежу повільно плила осиротілим пероном.

*Дорогі наші Катруся,
Оленко-Оленко: Катруся!
Не тивайтесь. Відгукнувся
коротко. А що робити? Я бачу
як сім місяців летів «Вісник»
не з минулого року рахувавши
до його вартості та прибутку
якщо не порекомендувати*

Лист П. Г. Тичини до сестер Вишницьких.

СПОГАДИ, спогади, спогади... Скільки їх — сумних і веселих, радісних і тривожних, оповитих таємничим серпанком молодості, нерозраченного бунту сил. Доля була щедрою до сестер на незабутні знайомства. З легкої руки матері майбутньої дружини Тичини, Лідії Паруков, відбулася зустріч з самим поетом. Зустріч, що стала початком нічим не зазмареної дружби, яка тривала цілих сорок п'ять років. Молодий Тичина, лагідний, мрійно-окий, незмінно делікатний — він умів бути ще й вірним другом. Спільна робота в Державному видавництві України тісно зблизила Олену Костівну і Павла Григоровича.

— Пам'ятаєте — «О любя Інно, ніжна Інно»? Це — Катерина Костівна. Її очі ледь припущені і рухливі промінці зморшок, то збігаються до купи, то знову кидаються в розтіж, в залежності від того, що хвилює хазянку. Ще б пак, не пам'ятати цього Тичининого шедевра!

О любя Інно, ніжна Інно!
Я — сам. Вікно. Сніг.
Сестру я Вашу так любив
Дитино, злотоцінно.
Любов? — Давно. Цялих днів...
О любя Інно, ніжна Інно...

— Так ось, за два тижні до смерті, — зітхає господарня, — Олена Костівна попросила мене прочитати цього вірша. Рядки, які дорогі і їй, і мені... А взагалі з Павлом Григоровичем пов'язано надзвичайно багато. З ним ми незмінно зустрічались не тільки в Києві, а й у Харкові, на Ботанічній, 10, де мешкала тоді сестра. Кого там тільки не було! Тичина, Сосюра, Діпрівський, композитор Богуславський. Читали вірші, розважалися, співали. Олена Костівна виконувала арії з різних опер і сама ж собі акомпанувала.

1958 рік. Відома київська клініка, в якій ось уже кілька місяців перебуває Олена Костівна. Медицина безсила. Прославлений професор Маньківський безпорадно розводить руками. Не все. Присуд, що не підлягає оскарженню.

Через кілька днів по тому, фотель з хворою поетесою, підхоплений дужими руками шофера і секретаря Тичини, піднімається на третій поверх високого будинку. Поряд з сестрою — Катерина Костівна. Вони — гості Тичини. Сердечна зустріч після довгого розлуки. Згадують минуле, молодість. Говорять і не можуть наговоритись. Через дві-три години фотель опускається вниз. Тичина стоїть на площадці. Та раптом ступає крок вперед, підходить до сестер:

О. К. ЖУРЛИВА.

— Давайте попрощаємось ще раз...

У нього в очах — сльози. Та зустріч виявилася останньою, хоча дружні стосунки між ними не припинялись до самої смерті поета.

І ще одна — незабутня, мила серцю людина. **ВОЛОДИМИРОМ** Сосюрою Катерина Костівна Вишницька познайомилася у 1926 році в Києві, на Тургеневській, 77. Про історію цього знайомства, що тривало до 1933 року і вилилося в прекрасні вірші, перше розповідь на сторінках «Літературної України» літературознавець Леонід Бойко.

Катерина Костівна вчилася тоді в музичній школі і брала приватні уроки в консерваторії. Якось Володимир Миколайович попросив зіграти йому щось душевне. Господня заграва баркаролу Чайковського, а він вирвав з якогось журналу обкладинку, схилився до роля й написав:

Сніг квіт... ясні очі
Після згаю опівночі.
Тин... губи... мрійна шаль,
В небі місяць і печаль.

І ще одну строфу — ніжну, інтимну, схвилювану, таку характерну для нього, Сосюра.

Того ж року на Ботанічній, 10 відбулася повторна пам'ятна зустріч. У десятилітньому поета, рядки, навіяні цією зустріччю, віддрукувані з присвятою, — «Катрусі на спомини»: Я знов побачив Вас, біляву і веселу, З привітним усміхом на радісних устах, А очі за вікном жовтаве листя стеде, І в вирій одлітає за птахом дальній птах. Я той же, як колись. Душа моя зелена, А за вікном летить і падає жовтий лист. Я знову Вас зустріла, ви граєте Шопена І знаю я, що знов ми стрінемося колись.

Катерина Костівна зберігає ще одню вірша Володимира Сосюри. Будинок на вулиці Журливої, 57 свято береже пам'ять і про невмирущого грандслова Максима Тадеївича Рильського, який завжди незмінно доброзичливо і сердечно ставився до Олени Костівни. Це ж засвідчує і його лист, оригінал якого зберігається нині у сестри поетеси. Імена трьох видатних майстрів літератури Радянської України на завжди прописані в скромному будинку на вулиці, що носить ім'я відомої поетеси.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

АУДИТОРІЯ— ВСЯ ШКОЛА

Програму заходів під час місячника оборонно-масової роботи готували спільно: активісти ДТСААФ, члени комітету комсомолу, СШ № 30. Наші шефи — молоді воїни. Вся робота проводиться під керівництвом голови комітету первинної організації ДТСААФ В. Л. Мартишевського та викладача початкової військової підготовки Ф. Ф. Карасьова.

Серед учнів 9 і 10 класів відбулися змагання з кульової стрільби. Найкращі показники — в Сергія Лисиченка, Олександра Дрогана, Леоніда Фіськова, Геннадія Філіпова, Маргарити Карпової та інших. Збірна команда школи готується і для участі в міських змаганнях з стрільби.

Серед старшокласників нині проводяться колективні читання на тему «Героїчні подвиги радянських людей в художній літературі». Вчитель-комуніст Ф. Ф. Карасьов виступив з лекцією про ленінські ідеї по створенню Збройних Сил СРСР. Систематично відбуваються в школі уроки мужності. Готується устний журнал «Вчений, солдат, герой» (про героїчне життя і безсмертя Д. М. Карбишева), обладнуються стенди.

Шкільні комітети ДТСААФ і ЛКСМУ постійно влаштовують зустрічі з ветеранами праці, учасниками Великої Вітчизняної війни. Неабияке враження залишило у старшокласників виступ Я. П. Тадеуша, учасника оборони Брестської фортеці і колишнього в'язня фашистського концтабору Бухенвальда.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
наш громадський кореспондент.

м. Кіровоград.

БОРТЬБА КЛАСИЧНА

НА КИЛИМІ— ЮНІ БОРЦІ

Спортивний зал Кіровоградського МПТУ № 2 був відданий у розпорядження борців. Тут тривала особиста командна першість обласної ради всесоюзного добровільного спортивного товариства «Трудові резерви» з класичної боротьби. На килимі свою майстерність демонстрували 150 спортсменів.

Переможцями у своїх вагових категоріях стали: Г. Коржик, О. Шинкарук, В. Пичук, О. Дудник, В. Фатєєв, В. Аркан, В. Луценко, В. Куроп'ятенко, В. Черевайко.

В командному заліку серед міських училищ першими були борці Кіровоградського ПТУ № 6.

У сільських борців на першій сходинці пошани — команда Гайворонського ПТУ № 5, на другій — Голованівсько-

го ПТУ № 8 і на третій — Олександрійського ПТУ № 3.

З числа кращих спортсменів створено збірну команду, яка візьме участь у першості республіканської ради ДСТ «Трудові резерви», що відбудеться в Кіровограді з 20 по 22 лютого.

В. ШАБАЛІН.

БАСКЕТБОЛ

ПЕРЕМОГЛИ— СИЛЬНІШІ

Шість днів продовжувалася першість Кіровоградського заводу «Червона зірка» з баскетболу серед жіночих команд, результатів якої входять до заліку ювілейної спартакіади, присвяченої сторіччю підприємства. Без поразок провели ігри у своїх підгрупах представниці першого механоскладального та ковальсько-пресового цехів. Вони зустрілися у фіналі. Перемогу з рахунком 20:5 здобули механоскладальниці і стали чемпіонками спартакіади (серед колективів фізкультури першої групи).

В. ТВЕРДОСТУП.

10 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.30 — «Телевізійна школа механізатора». (К). 9.00 — Мультифільм для дітей. (К). 9.30 — Ранкова гімнастика. (К). 9.45 — «За накресленнями ХХІХ з'їзду КПРС». «Школа П'ятихат». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 10.15 — Фільм-концерт. (К). 10.45 — «Скарби народу». (Сімферополь). 11.15 — Для школярів. «Веселинка». (Донецьк). 12.05 — «Населенню про цивільну оборону». (Миколаїв). 12.35 — Кольорове телебачення. «Телевізійний фотоклуб». (К). 13.30 — «Заощаджений мільйон». (Дніпропетровськ). 14.00 — «Екран молодих». «Я — Ти». (К). 15.10 — Для юнацтва. «Честь змолоду». (К). 15.30 — «Музика сьогодні». (М). 16.35 — «Міжнародні панорами».

(М). 17.05 — Кольорове телебачення. Програма мультифільмів. (М). 17.30 — Музична програма. «За листами глядачів». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 19.10 — Кольорове телебачення. До 100-річчя з дня першої постановки опери М. Мусоргського «Борис Годунов». Спектакль Ленінградського Державного Академічного театру опери та балету ім. Кірова. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Продовження спектаклю. (М). 22.30 — Тираж «Світлодіод». (М). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Служба Радянського Союзу». (М). 11.00 — Для школярів. «Вперед, хлопці». (М). 12.00 — Кольо-

11 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 17.00 — Республіканська фізико-

математична школа. (К). 17.30 — «Показує рейдера». (Кіровоград). 17.05 — Телефільм. (Кіровоград). 18.00 — «День за днем». Інформаційний випуск. (Кіровоград). 18.15 — «Зустрічний план Брестської області — в дії». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. Прем'єра телевізійного багатосерійного фільму «Червоне вино». І серія. (М). 20.10 — «В коніертному залі». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Студія «Публіцист» показує...» (М). 23.00 — Кольорове телебачення. «Спортивний щоденник». (М). 23.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — «До виходу в світ Великої медичної енциклопедії». (М). 17.30 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 18.00 — Фільм-концерт. (К). 18.30 — Телефільм. (Кіровоград). 19.00

— Програма «Вісті». (К). 19.30 — О. Алексін. «Зворотна адреса». Вистава. (К). 20.15 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — О. Алексін. «Зворотна адреса». Продовження вистави. (К). 22.30 — Вечірні новини. (К).

12 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.15 — Телефільм. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 10 класів. (К). 12.15 — «Сніває Юрій Мазурок». (К). 13.00 — О. Алексін. «Зворотна адреса». Вистава. (К). 13.20 — Кінопрограма студії «Кітлауч-фільм». (М). 16.15 — «Нариси історії нашої Батьківщини». (М). 16.45 — «Піонерська естафета». (Одеса). 17.30 — «На головних напрямках п'ятиріччя». (Дніпропетровськ). 18.00 — «Будьте обережні з вогнем». (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. Для дітей. «У лляковому магазині». (М). 18.35 — «Поліг». (М). 19.10 — Кольорове телебачення. Прем'єра багатосерійного художнього фільму «Червоне вино». (М). 20.15 — «Телевізійна школа механізатора». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 —

Кінокомедія «Герой резерву». (К). 22.50 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 10.25 — Телевізійний багатосерійний художній фільм «Червоне вино». І серія. (М). 16.45 — «Об'єкти». (М). 17.15 — «В боротьбі за праця трудящих». (М). 17.30 — Для школярів. «Творчість юних». (М). 18.00 — Реклама. Оголошення. (К). 18.30 — Фільм-концерт. «Ритми засніжених гір». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Телебачення «Чиста криниця». (Харків). 20.15 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокею. ЦСКА — «Динамо». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження трансляції хокею. (К). 22.10 — Концерт майстрів мистецтв Туркменської РСР. (М). 23.00 — Новини. (М).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відомствального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, с. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.